

Namn: Amus Kerstin Andersson Instrument: Fiol

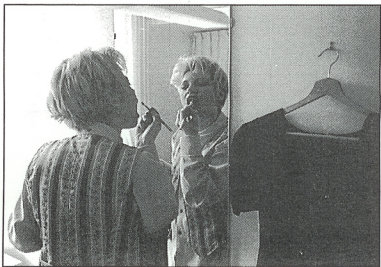
Jag föddes praktiskt taget med en fiol i handen.

Min pappa är spelman från Dalarna, så musiken har alltid funnits hos mig. Den är en del av mig. När jag var fyra år började jag spela. Min första fiol var bara några decimeter lång. Mina föräldrar stöttade mig mycket, men visst tänkte jag ibland: aldrig mer! Då är det viktigt med starka föräldrar.

När jag var sex år, 1971, fick jag ta lektioner av den berömde Leo Berlin, och jag minns att jag spelade Blinka lilla stjärna och När juldagsmorgon glimmar, för honom. Pappa skickade mig för privatlektioner till olika lärare, och när jag var 7-8 år åkte jag tåg till Stockholm alldeles själv till min lärare, professor Sven Karpe.

Sedan kommer jag ihåg en gång, jag var väl 11-12 år, pappa beställde en specialbyggd "halv" fiol av en fiolbyggare till mig. Men när jag fick den var den för stor och jag fick inte använda den, och blev vansinnigt olycklig...

Efter nian började jag på Musikhögskolan i Stockholm. Jag var väl

digt ung och mina föräldrar var tveksamma om jag skulle börja eller inte, men när jag väl kom in var det bara att börja.

Sedan i höstas är jag 1:e konsertmästare här i Örebro. Jag kom hit efter åtta år hos Stockholms filharmonikerna. Som konsertmästare är jag en länk mellan dirigenten och orkestern, musikernas språkrör kan man säga. Det är också min uppgift

att med mitt kunnande, sätta min egen prägel på stråksektionen. Höjden av lycka, tycker jag, är när vi under konserten lyckas med en liten finesse, en exklusivitet som vi inte övat, men som ändå alla är med på... Det är sånt jag vill förmedla.

När allt går så där bra, när allt blir rätt – då känner jag passion, stor passion!"